

38.

BELŐLÜNK KÉPEZZÜK MAGUNKAT!

– avagy Az életre szóló „Mindenki Iskolája”

Mottó:

A bölcs indián asszony és a drágakő

Egy bölcs indián asszony, amikor a hegyekben utazgatott, egy folyóban talált egy különösen értékes követ. Másnap találkozott egy utazóval, aki éhes volt, így hát a bölcs indián asszony kinyitotta a csomagját, és megosztotta enivalóját a vándorral.

Az éhes utas meglátta a drágakövet az indián asszonynál, és kérte őt, hogy adja neki. A nő habozás nélkül neki adta a követ. A vándor örvendezve jó szerencséjén tovább állt, hiszen tudta: a drágakő olyan értékes, hogy élete hátralévő részében nem kell többé szükséget szenvednie.

Ám néhány nappal később a vándor visszatért az indián asszonyhoz, és visszaadta neki a követ.

Gondolkoztam. – szólalt meg. – Jól tudom milyen értékes ez a kő, de visszaadom abban a reményben, hogy adhatsz nekem valamit, ami még értékesebb. Add nekem azt a valamit belőled, ami képessé tett arra, hogy nekem add a követ!

(1 mese a tanulságos mesék közül)

Mindennapi létezésünk során szinte csak azzal találkozunk, ami nem rólunk szól, ami nem mi vagyunk. Mások gyözködnek bennünket arról, hogy ők és csakis ők azok, akik mindenkinél – még nálunk is – jobban tudják, mi az, ami jó nekünk. A miénk helyett természetesen az, ami az övék. Tudod, ők azok, akik csata előtt azt üvöltik teli torokból, hogy „Lőszert tessék, lőszert tessék!”, csata után meg azt, hogy „Kötszert tessék, kötszert tessék!”. Tobzódik a csúcsra járatott, elvtelen kufárlelkület, mintha a világ tényleg nem állna másból, mint egyszerű „adok-veszek”. De mit is várhatunk egy olyan világtól, ahol mindent megmérnek? Ráadásul pénzben! Azt is, amit nem lehet, és azt is, amit nem lenne szabad!

Siralomvölgyben járunk, az emberiség siralomvölgye ez a kor. A Vaskor, de ismered másik nevén is: a Sáremer kora. A túlélés egyedüli záloga az a fajta tudás, szellemiség és szemléletmód, amit az őseinktől kaptunk örökségül. Az őseinktől, akik még a szívükben hordták az igazságot.

Sokat már nem tétlenkedhetünk, mert a valóság helyet követel magának, a legyintés kora lejárt. Az életben maradáshoz szükséges helyzetfelismeréseket, értelmes cselekvési terveket ezután már nem intézhetjük el az eddig jól bejáratott kifogásklisével, mely szerint: „ugyan már, ez csak összeesküvés-elmélet!”. Ha ezután is ezt tesszük, ha ezután is így teszünk, a kehes gebe képében inkognitóst játszó táltos paripa helyett nagy valószínűséggel mi kerülünk a szemédtombra, azaz végleg eltűnhetünk a történelem súlyestőjében.

Hajdan magas civilizációk léteztek, melyek hibás tudásra épültek, s így az emberiség zsákutcáinak bizonyultak. (Lásd Egyiptom és az öntözéses rendszeren alapuló elsivatagosodás.) Ma ez hatványozottan igaz, hiszen a természetet gátlástalanul kizsigerelő, fokozottan energiaéhes technokrata civilizációs létezésmodellünkben a hibás tudás kollektív népbutítással párosul. Bizony, parasztvakítás ez a javából, a szó legszorosabb és mindenféle értelmében. A paraszti létezésmodell, amely a történelem során talán egyedülként bizonyította azt, hogy az önellátásra, az önálló életre önmagában is képes, nem kívánatos, de tömeges méretekben minimum kerülendővé vált. Betiltották, megtiltották. Az államszocializmus idejére már csak kisméretű, totálisan szétparcellázott földterületek képében emlékeztetett hajdani önmagára, ahol a város-vírusból kimenekült bér- és adósrabszolga tömegek

próbálták meg ennek segítségével visszanyerni munka- és életerejüket, azaz regenerálódni, az éppen aktuálisan dívó marxista közgazdaságtan előírásainak megfelelően.

Amolyan varázslóinas módjára felépített, a Teremtő Istent mímelő, majmoló civilizáció ez. Tulajdonképpen nem más, mint a magát modernnek nevező ember önhitségére, önteltségére, valamint telhetetlenségében nagyravágására alapozott és az egekig felmagasztalt, romokra épülő létezése.

Ez, hogy úgy mondjam, halmozottan hátrányos helyzet!

Mégis, mi magyarok, még ebben a halmozottan hátrányos helyzetben lévő emberiségben is kivételes adottságokkal rendelkezünk! Legfeljebb nem tudunk róla! Épp itt lenne az ideje, hogy végre tudjunk róla! Pontosabban, nagyon kevesen vagyunk, akik tudunk. Ezért fontos, hogy tanuljunk, képezzük magunkat!

Magyarból!

És itt most nem csak a magyar nyelv és irodalom nevű iskolai tantárgyra gondolok, hanem ránk, magyarokra!

Tehát belőlünk képezzük magunkat! A szó, a mondat legszorosabb és mindenféle értelmében! Minél többen, minél tovább, a lehető legtöbben, a lehető legtovább!

Ismerjük meg a valódi történelmünket!

Kik vagyunk valójában?

Honnan jöttünk valójában? (És hova mentünk?)

Kihez és hogyan imádkoztunk?

Milyen valódi tudást rejtenek a népmeséink, a népdalaink?

Ez az igazi tudás, ez az igazi érték! Nem pedig a színes villódzások közepette a Nagy Víz és a bolygó túlsó oldaláról, mások által kitalált sekélyes, sokszor lényegi mondanivaló nélküli, kizárólag az ámitás és szórakoztatás céljait szolgáló, túlnyomórészt üres kliséhalmazok.

Tényleg különleges helyzetben vagyunk mi magyarok. És különleges hely az is, ahol élünk! Valószínűleg ez az oka annak, hogy évszázadok hosszú során át, annyian szemet vetettek erre a minden szempontból értékes földterületre, amit ma úgy ismerünk: Kárpát-medence, vagy Kárpát Haza. Már-már közhely számba megy, hogy itt a legvékonyabb a földkéreg, ezért tör fel itt ennyi gyógyvíz- és hévízforrás. És talán az sem véletlen, hogy a

szakralitást már hírből sem ismerő, lélekteleenné, istenteleenné vált, magát talán éppen ezért „modernnek” nevező ember csak legyint egyet, vagy gúnyosan megmosolyogja, amikor a magunkfajta a Föld szívcsakrájaként, szívcsokraként beszél Dobogókőről.

A lelkiesség az, ami nem kézzel fogható, megmérhető, katalogizálható, rendszerezhető és beskatulyázható, amit a legnehezebben tűr ez a mai anyagba ragadt, anyagba ragasztott világ! Mert ebben a sablonokba, előírásokba és szabályokba kövesített világi létezésben a lelkiesség, a szellem a korlátlan szárnyalás, az igazi szabadság valódi megtestesítője. Éppen ezért előre nem kiszámítható, nem tervezhető, nem kikövetkeztethető. Ez pedig egy ilyen világban egyenesen tűrhetetlen, megengedhetetlen!

De van itt még egy nem elhanyagolható apróság! Őfelsége a Szent Korona közbenjárásával tulajdonképpen interurbán¹ vagyunk a Jóistennel. Ráadásul mindezt tegeződve!

Az Úr imádsága (Miatyánk)

*„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved;
jöjjön el a te országod;
legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.*

*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;
és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek;
és ne hagyd minket kísértésben,
de szabadíts meg a gonosztól!*

*(Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség
mindörökké.) Ámen.”*

Tegezni pedig ugye csak azt szoktuk, akit jól ismerünk, vagy akivel egészen közeli, bizalmas, bensőséges viszonyban vagyunk.

¹ Interurbán: helyközi, távolsági telefonbeszélgetés.

A Jóistentől megfelelő tehetséget, képességeket kaptunk ahhoz az embert próbáló feladathoz, amit ránk osztott. Bizony, szükségünk is van ennyi és ekkora segítségekre, mert azt a feladatot, ami nekünk magyaroknak jutott, rajtunk kívül más nép vagy nemzet nem lenne képes elvégezni.

Ez a feladat nem kevesebb, minthogy a világ összes többi népét felemeljük, de legalábbis közelebb emeljük a Jóistenhez!

Ebben van segítségünk az a fajta egyedi gondolkodásmodunk, világ-szemléletünk és észjárásunk, melyet minden kétséget kizáróan a világ talán legcsodálatosabb, és egyben isteni tervezésű ajándékának, ékes, édes anyanyelvünknek köszönhetünk. Ez, szembe menve szinte az egész világ alap beállítottságával, gyakorlatával, nem alá és fölé-, hanem mellérendelő.

No comment.

Maximum annyi, hogy minden más ebből következik.

Aki nem hiszi, járjon utána!

De a „mesének” itt még sincs vége!

Bizony különleges világ ez, különleges értékekkel, renddel, értékrendekkel!

Ebben a mi kis sajátos értékrendű világunkban a másikért élsz, nem pedig belőle! Épp itt lenne végre az ideje eldöntened, hogy a barikád melyik oldalára állsz! Melyik világot választod?

Felelősségteljes döntések meghozatalához bizony nélkülözhetetlen dolog a tudás, a valódi ismeretek ismerete, megismerése!

Messziről jött emberek, akik azt hiszik magukról, hogy fontosabbak, mint az Isten, a te jeledet mutatják neked, miközben a diktátor varázsigéjét mormolva, hibás tudást hoznak a Tudás Népeinek! Ők a Vaskor, Sáremler számosai. Percemberkének népes siserehada. Ők azok, akik a színesen villódzó vetített képekkel, vértől és bosszúszomjtól csöpögő történeteiken keresztül el akarják hitetni veled, hogy verekedő betyárokat látsz a képen.

A világ nem, de mi tudjuk, csak mi tudjuk: nem verekedő betyárok ők, hanem két embernek az egymás tiszteletére alapozott közös temploma ez, melyben az élő Isten lakozik!

Bölcs kötéltáncosnak kell lenned, az egyensúlyát veszített világban! Csak úgy élheted túl, ha ismered a zápor tanítását!

Amikor kilógsz a vásárlók rendezett szövetéből, romok és kínok közt, rá kell, hogy ébredj, elrendelték a megsemmisítéset!

Szerencsére van jó hír is!

Mindig küldenek vissza védelmezőket! Most is küldtek!

Ezek vagyunk mi, magyarok!

Világok gyógyítói!

Ezért nagyon fontos, hogy emlékezz az ősoktól kapott tudásodra, ne hagyd, hogy elfeledtessék veled!

Jelszavunk: Ne hódíts! Gyógyíts!

Az eszement és fékezhetetlennek tűnő hódítás helyett bizony nagyon ráférne már a mai világra a gyógyítás!

Manapság a falanszteri létezés nem sok jót ígér. „Hogyan legyünk jó fogaskerek?” jellegű szellemtelenségi gyorstalpalók segítenek zökkenőmentesen belesimulni az uniformizálódott társadalmi lét egysíkú szürkeségébe. A demokrácia – Arisztotelész és Platón szerint a plebs, a csócselék uralma – immáron teljessé vált, bizonyos időközönként „szavazás” címszóval eljátszatják az emberekkel a beleszólási lehetőség látszatát. Ilyenkor általában a Szavazz a „jó” zsarnokra! avagy „voksom a kisebbik rosszá” tematika látszik megképződni.

Nos, ez tényleg egy végletekig lecsupaszított, embertelen világ. Lelketlen, istentelen.

Ékes, édes anyanyelvünk mellett a másik, szintén az „isteni csoda” kategóriájába tartozó, ugyancsak ajándékba kapott örökségünk, a Kárpát Haza.

Megint csak messziről jött emberek, akik első ránézésre olyanok, mintha csak közülünk szalajtották volna őket, vagy egyek lennének velünk – a mi nyelvünket beszélik, a mi levegőnket szívják, a mi kenyerünket eszik, a mi vizünket isszák – olyan körülményeket „teremtettek”, vagy olyan körülmények megteremtéséhez járultak hozzá, melynek következtében elhittették velünk, hogy ez a szent hely immáron élhetetlenné vált, ennek következtében immáron tömeges méretekben hagyjuk itt és hagyjuk el!

A dátum 2015. 11. 24. Az RTL Klub weboldaláról idézünk:

11 EZERREL KEVESEBBEN ÉLNEK PÉCSÉN

Vannak olyan pécsi panelházak, ahol teljes szintek állnak üresen, mert a lakástulajdonosok elhagyták az országot és külföldön dolgoznak. A szomszédok egytől-egyig azt mondták, anyagi gondok miatt, a nagyobb fizetés

reményében mentek lakótársaik külföldre. A KSH idei adatai szerint, 11 ezerrel csökkent Pécs lakóinak száma, de Szegeden és Miskolcon is több mint hétezerrel laknak kevesebben, mint 3 éve.

Forrás: <http://rtl.hu/rtlklub/hirek/11-ezerrel-kevesebben-elnek-pecsen>

Közülünk pedig számosan így tettek. Ugyan adós- és bérrabszolgák maradnak ezután is, talán az anyagi világ létezésémait valamivel könnyebben élik majd meg, át és túl, köszönhetően a több pénznek, de a hazájukat elveszítették velük. Most váltak igazán valódi, töről metszett, gyökértelen, hazátlan internacionalistákká. Mindezt a másik gyökértelen kaszt, a kozmopoliták közbenjárásával érték el, vezényelték le.

Aprópénzre váltjuk a tudásunkat, mások, idegenek szolgálatába állítjuk a tehetségünket. Bár Kelet helyett immáron Nyugat felé vesszük az irányt, mégis inkább olyan érzésünk van, BMW-mérnökként megyünk el dolgozni a Moszkvics-gyárba.

Dr. Wu szavai itt visszhangoznak a fülünkben:

Dr. Wu: „*De hiszen itt semmi sem természetes!*”

Beteg a világ! Méghozzá nagybeteg!

Hívjon valaki orvost!

Ja! Majd' elfelejtettem! Dejszen mi vagyunk az orvos!